

met zijn stoel naar het Westen en zat met zijn armen op de leuning.

Ida bemerkte hoe Gina naar haar keek. Zou zij zich verraden hebben?

— Die zeilen daar ginds bewegen volstrekt niet, zei ze rustig. Er schijnt heelemaal geen wind te zijn.

Nu stond hij op en deed eenige passen, de handen in de zakken. Een bekende sprak hem aan, hij bleef staan praten. De majoor en zijn vrouw gingen ondertusschen van groep tot groep om afscheid te nemen. Het werd donker.

— Zullen we naar huis gaan? vroeg Gina. Het begint vochtig te worden.

Giulia stond op.

— Ja, laten we gaan. Ik heb het koud.

Ida draalde nog even, toen volgde zij. De laatste, bleef zij staan in de hut, en zag naar hem, tot afscheid, in het schemerdonker. . . . Toen sloot zij de deur.

Dien avond wachtte zij totdat de zusters het dorp ingegaan waren en zette zich toen op het terras. Bianca vond het gelukkig te vochtig en was binnen gebleven. Lang zat zij daar en wachtte, de duisternis bespiedend. Eindelijk zag zij een donkere gestalte gaan, en omzien, nog eens en nog eens. Dat moest hij zijn, zij kende zijn stap. Zij stond op en stelde zich op aan het hek, dicht bij het pad. Daar wilde zij wachten. De lantaarn in de straat naast de villa reikte met schijnsel tot voor haar uit. Zij begreep, dat haar silhouet zichtbaar moest zijn tegen dat licht. Toch bleef zij staan. Zij wilde hem nog eens zien.

Het duurde lang. Waarom bleef hij zoo lang op het strand? Plotseling stak haar achterdochtig vermoeden en zij zag om, naar de naaste villa. Toen tuurde zij in de duisternis als wilde zij overal doorheen zien. Zij zou wachten tot het laatst, zij moest zien wie er terug kwam. Aan het Casino werd bengaalsch vuur afgestoken, een plotseling ros schijnsel, waarin de hutten zwart zichtbaar werden, toen was alles weer donker.

Stappen naderden in het huisportaal, Adele verscheen aan de deur.

— Ida, ben je hier?" riep zij zacht.

Ida antwoordde niet. Adele kon haar blijkbaar niet zien in het duister en ging weer heen.

Daar klonken naderende stemmen. Hij kwam met een man. Ida ademde diep, als verlicht. Doch nu beving haar angst om gezien te worden. Zij trad terug en zette zich op de steenen treden van de huisdeur. De beide mannen bleven staan aan den ingang van de straat. Zij hoorde hun stemgeluid. Plotseling klonk gelach. Ida kromp ineem. Het was haar als gold dat lachen haar. Voorover, als gebogen onder smaad, zat zij roerloos en luisterde. De stemmen verwijderden zich. Zij stond op, en in de schaduw van het huis, sloop zij den hoek om. Daar zag ze hem gaan, in het lantaarnlicht, langs de lage huizen, door de open deur naar binnen. Toen keerde zij om en sloop weer heen.

Het was tegen vijf uur, den volgenden morgen, toen zij ontwaakte, onder den dofsten last van drukkend verdriet. Terstond herinnerde zij zich. . . . Ook begreep zij dat zij niet meer zou slapen, dat de dag van leed begonnen was. . . . Zij borg haar gezicht in het kussen, gebroken, zonder moed, niets vragend dan te vergeten, niets meer te voelen, niet meer te lijden. . . .

Toen bedacht zij dat hij nu ook niet meer zou rusten, alles in beweging in dat huis. . . . Zij stond op, deed een kamerjapon aan, en zachtjes, om Maria niet te wekken en door deze gestoord te worden, opende zij het raam dat op de straat uitzag en waarvan zij de luiken gewoonlijk gesloten hield. Daar zette zij zich neer en luisterde, met de hoop geruchten van vertrek te hooren, een rijtuig, geluid van stemmen. . . .

Het strand en de zee lagen in dat koel, onvolkomen licht van voor zonsopgang. In het Oosten was de lucht zacht rood. Het zand leek donker. Kil, grijs-groen, geruisloos, golfde de zee aan.